

Věstník farnosti u kostelů
sv. Mikuláše a sv. Václava
1. listopadu Léta Páně 2026

SVATÝ VÁCLAVSKÝ VINICE 11

LISTOPAD

Naděje

je v posledních dnech často skloňovaným slovem. Řadí se mezi tzv. božské ctnosti, které jmenuje sv. Pavel ve svém prvním dopise křesťanům do Korintu. Jak ale může být naděje ctností? Jako klíč se nabízí známý výrok Václava Havla: „Naděje není to přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že má něco smysl – bez ohledu na to, jak to dopadne.“ To mi přijde skvěle řečeno, nabízí se ale otázka: co má smysl? Obvykle totiž usuzujeme, že smysl má to, u čeho je naděje, že to dobře dopadne – to bychom však byli zpátky na začátku.

Když měl Exupéry v květnu 1940 podniknout průzkumný let nad hrou-

tící se frontou, jevil se to jako zcela zbytečný počín, protože i kdyby se dokázal vrátit, zprávu už nebude komu předat. O tomto hledání smyslu tváří v tvář beznaději píše ve svém románu Válečný pilot. Máme štěstí, že zpravidla nemusíme řešit takto hraniční dilemata, avšak otázky po smyslu bychom si klást měli. Teď v „dušičkovém“ období je pro to obzvlášť vhodná příležitost. Abychom však nezabloudili, mějme na paměti, že božské ctnosti jsou tři: víra, naděje a láska. A největší z nich je láska. (1 Kor 13,13)

MiM

S P O L E Č E N S T V Í *naší farnosti a jeho záležitosti*

Setkání pastorační rady

Milé farnice a milí farníci, podzim se nám už hlásí se všemi svými atributy, ve farnosti se děje a plánuje plno věcí, a tak měla Pastorační rada v úterý 20. října na programu mnohé k projednání. Nejprve vyhodnotila obě naše velké zářijové akce (Farní den a Svatováclavský průvod) a konstatovala, že se moc vydařily, a to včetně počasí, které nám přálo. Organizace obou akcí byla výborně zajištěna, lidí, dětí, her, aktivit, jídla i pití bylo dostatečně a financí o Farním dnu se sešlo dostatek, takže schodek, který musíme ještě doplatit, není velký. Soutěžní foto-hry o kostele sv. Václava se během Farního dne zúčastnilo hodně týmů a na všechny se dostala odměna za správné splnění úkolů. Na den sv. Václava proběhl již klasicky Svatováclavský průvod s dudákem v čele. Odpoledne pak byla pro děti vedle obvyklé jízdy na koních a ponících i dílnička na výrobu a malování ozdob z modelovací hmoty. Měla velký úspěch a byla plná dětí i dospělých až do pozdních odpoledních hodin. Všem, kteří se do příprav a realizace programů během obou akcí zapojili, patří velký dík za jejich práci pro naše (nejen) farní společenství.

Spolčo mladých se začalo teď na podzim pravidelně scházet na faře, mají svůj vlastní program, který si řeší a plánují mezi sebou.

Dále se projednávala grafická úprava nástěnek na obou kostelech. Na kostele sv. Václava jde zejména o nástěnku dole

pod schody, která je více otevřena k veřejnosti. Do budoucna chceme materiálům zveřejněným na obou kostelech dát jednotný grafický vzhled a informace sjednotit. Také naše farní charita chystá své obvyklé podzimní a zimní akce, jako je sběr oblečení pro lidi bez domova a vánoční dárky na přání pro naše finančně znevýhodněné spoluobčany. Více se k tomu dočtete dále ve Vinici.

Zimní večery u sv. Václava pokračují a zatím jsou všichni potvrzení řečníci členové naší farnosti. V listopadu je to Míla Müller ml. s tématem „Klima, extrémy a naše jednání“, v prosinci Pavel Kryl s tématem „Umělá inteligence“ a v lednu 2027 to bude Igor Hlavinka a jeho téma „Moje cesta k umění“. Únorový host je teprve v jednání.

Během letošního podzimu máme v naší farnosti mnoho možností k setkávání, rozhovorům a naslouchání, tak se těšme z našeho společenství a vzájemně se sdílejme! Přeju vám požehnané podzimní dny.

Termíny konání plánovaných akcí najdete na poslední straně Vinice v Pozvání na listopad 2026 a také jsou postupně zveřejňovány na farním webu v Událostech.

Příští setkání Pastorační rady bude v úterý 10. listopadu 2026 v 19.00 na faře u sv. Mikuláše.

VF

Farní charita

(1 Kor 13,3n)

Milí přátelé,
od 1. do 15. listopadu proběhne sbírka zimního ošacení, obuvi a dalších potřebných věcí pro bližní bez domova. Potřebné jsou spacáky, deky, stany, batohy, baterky, pánské i dámské oblečení (kromě společenských obleků) včetně teplých bund, svetrů, spodního prádla, ponožek a bot.

Přání možná jediných vánočních dávků našich velice chudých spoluobčanů Prahy 10 budou v kostele sv. Václava zveřejněna v neděli 22. 11., sbírka do

košů v kostele sv. Václava proběhne od 29. 11. do 13. 12. Děkujeme.

Za fachu Hanka

☎ 721 444 323

✉ charita@farnostvrsovice.cz

✉ hanka.kucerech@gmail.com

č. účtu: 3400038319/0800

Náš bývalý kostelník

Ve středu 9. září 2026 zemřel ve věku 79 let bývalý vršovický kostelník Karel Kváš. Na jeho pohřbu v kostele svatého Františka na Chodově jsem se setkala s velkým množstvím současných vršovických farníků i bývalých farníků, kteří chodili do kostela ve Vršovicích v době

Karlova mládí. Napadlo mě, že by bylo pěkné něco o Karlovi napsat do Vinice. Pozvala jsem na návštěvu jeho manželku Vlastu a zde jsou naše vzpomínky.

V roce 1968 nastoupil do vršovické farnosti P. Jiří Hájek. Bylo to v době politického uvolnění, tak se začal věnovat mládeži. Scházeli jsme se na faře, povídali si a zpívali za doprovodu klavíru, na který P. Hájek hrál. Také jsme chodili do divadel a na poutě např. do Staré Boleslavi.

Dál vypráví Karlova manželka Vlasta:

Seznámila jsem se s Karlem ve vršovické mládeži v roce 1969, když se vrátil z vojny. Brali jsme se v únoru 1971. V roce 1972 začal kostelníčit společně s Vaškem Hoškem. Občas jsem dělala kostelníka i já, abychom se vystřídali u dětí. V roce 1986 jsme dostali byt na Jižním Městě. Já se v roce 1987 vrátila do práce, a tak naše kostelnická činnost skončila.

V roce 1992 byl P. Michael Slavík přeložen z Vršovic do farnosti Chodov, kam Jižní Město spadá, a tak jsme opustili vršovickou farnost a zapojili se do práce v kostele svatého Františka na Chodově. Karel pracoval celý život v ČKD. Když v roce 2001 ČKD definitivně skončilo, dostal práci jako kostelník a správce budov u Královské kolegiální kapituly

na Vyšehradě, kde byl až do odchodu do důchodu.

Karel mi vždycky se vším pomáhal, dělali jsme všechno spolu. Starali jsme se společně o naše maminky, které se dožily vysokého věku. Měli jsme spolu tři děti. Teď mám pět vnoučat, za to jsem Pánu Bohu moc vděčná.

Lída Müllerová

ROZHOVOR s Pavlem Křížkem

V minulém čísle Vinice jsme připomněli 80. narozeniny Pavla Křížka, výpomocného duchovního ve Vršovcích, a slíbili s ním udělat rozhovor, abychom lépe poznali toho, kdo občas našim bohoslužbám předsedá. Hodí se předeslat, že jeho životní příběh vůbec nepřipomíná typický životopis kněze, protože se jím stal až ve vyšším věku.

Svou původní profesí jste matematik, v letech 1975 až 1992 jste pracoval v Ústavu fyziky atmosféry ČSAV. Jak to ovlivňuje Váš přístup k Bohu a jak jste prožíval studium teologie, která patří do zcela jiné skupiny věd?

Vystudoval jsem na Matematicko-fyzikální fakultě (MFF) UK matematiku s náplní velmi blízkou tehdy nově ustanovenému oboru Teoretická kybernetika, s jehož studenty jsme po absolvování společného základu v prvních dvou letech pak počínaje 3. ročníkem měli řadu předmětů společných, např. teorii množin, matematickou logiku, teorii algoritmů aj. A souběžně s matematikou jsem studoval a vystudoval obor filosofie

na Filosofické fakultě (FF) UK. K těmto dvěma oborům jsem si ve 4. ročníku mimořádnou formou studia přibral ještě dvouleté studium matematické lingvistiky. Zatímco na MFF jsem se učil systematicky odhalovat pojmové konstrukce fundamentálních matematických disciplín, na FF jsem přišel na chuť práci s často obtížnými a ne vždy snadno pochopitelnými texty zcela jiného druhu. Tato dvojí zkušenost mi později byla velmi užitečná při studiu teologie. Ne úplně elementární víceleté kurzy filosofie jsem později mezi r. 1993 a 2003 vedl na Arcibiskupském gymnáziu. Středověkou filosofií a zejména scholastikou, jejíž výuka v učebních plánech FF téměř zcela absentovala, jsem se ovšem musel doučit, ale to se mi pak při studiu na Katolické teologické fakultě UK také velmi hodilo.

V letech 1975 až 2012 jste byl ženatý a s manželkou Olgou jste vychovali dvě děti. Jak se cítíte ve společenství kněží, kteří tuto zkušenost nemají,

a naopak mezi ostatními věřícími, z nichž mnozí žijí v manželství?

V obou těchto skupinách to pociťuji jako výhodu. Jak mnozí kněží, tak i četní věřící laici mě jaksi automaticky považují za odborníka na manželské otázky a zejména na problémy v manželství včetně výchovy dětí. Když za mnou někdo přijde se poradit, snažím se ho vyslechnout a je-li situace řešitelná, navrhnout nějaký postup nebo způsob jednání resp. jeho změnu. Samozřejmě ale dávám pozor, abych se neocitl v roli nízkým neustanoveného manželského poradce, jímž opravdu nejsem.

Vaše žena byla a rodiny Vašeho syna i dcery jsou pravoslavného vyznání. Čerpáte nějak z pohledů na Krista, které východní křesťanství zdůrazňuje, a jaký je Váš vztah k ekumenismu obecně?

Tuto otázku si dovoluji upřesnit. Olgu jsem si po dost důkladné přípravě, kterou jsme absolvovali u vynikajícího, nesmírně vzdělaného kněze P. Miloslava Máši, bral jako osobu bez vyznání; k uzavření platného církevního sňatku byla stejně jako dnes potřebná dispens pražského sídelního biskupa. Olga se mnou od začátku ráda chodila na mše sv. ke sv. Václavu a ráda poslouchala promluvy P. Jiřího Hájka. I o tom jsem, stejně jako o motivech a průběhu svých vysokoškolských studií, ve výše citovaném článku psal. Po sedmi letech společného života projevila Olga přání přijmout křest v katolické církvi a stala se praktikující katoličkou. Jako smrtelně nemocná však velmi bolestně prožívala v médiích neustále vířené sexuální skandály katolických duchovních a ně-

kolik týdnů před svou smrtí projevila zájem konvertovat k pravoslaví. Neviděl jsem žádný důvod jí v tom bránit. Pravoslavný rozměr křesťanství vnesl do naší rodiny syn Petr díky své cestě na Východ v r. 1997. Při pobytu v Moskvě, kde měl v tamních chrámech možnost poslouchat polyfonní liturgické zpěvy, jimi byl fascinován a postupně došel až k úplné konverzi k pravoslaví. Přitahovala ho k němu i přísnější pravoslavná praxe, zejména posty. Naše dcera Marie, jeho sestra, ho byla jednou o Velikonocích navštívit v Brně, kde Petr studoval na VUT, seznámila se tam se svým pozdějším manželem, praktikujícím pravoslavným křesťanem, a před svatbou přijala jeho konfesi.

Pokud jde o mě, tak mohu říci, že naprosto souhlasím s. P. Karlem Satoriou, který připravoval naši skupinu na jáhenské svěcení. Když jsme s ním jednou rozmlouvali o ortodoxních církvích, řekl nám, že „pravoslavní neevangelizují, nýbrž liturgizují“. Dal jsem mu za pravdu. Ostatně autor melodie k dobovému šlágru „Dobrý den, majore Gagarine!“, trumpetista Jaromír Hnilička, člen orchestru Gustava Broma a několika symfonických orchestrů, otevřeně přiznal, že jeden z významných motivů v jeho katolické Jazzové mši je inspirován víc než měsíc trvajícím navštěvováním pravoslavné liturgie v jednom z velkých kyjevských klášterů.

Míval jsem řadu dobrých kontaktů mezi členy reformovaných církví, někteří z našich bývalých maturantů z evangelických rodin mě pozvali i na své svatby a já jsem rád přišel. Pamatuji si např. krásný hudební zážitek z jedné svatby v evangelickém kostele U Salvá-

tora, kde se jako hlavní zpěv při obřadu hrála barokní píseň uvedená i v našich Mešních zpěvech, jenže tamní verze měla 12 slok a snad celý kostel včetně mě je s chutí za vynikajícího varhanního doprovodu odzpíval. Tato ekumenická přátelství se bohužel časem rozvolnila a někteří z protestantských bratří už ani nejsou naživu. Ve dvou dalších ústavech ČSAV dislokovaných také ve spořilovském areálu jsem v době svého působení v ÚFA ČSAV měl řadu přátel – křesťanů různých denominací. Dobře si pamatuji, jak jsme se např. při listopadových událostech r. 1989 v pravé poledne scházeli a společně se modlili za jejich nekrvavý průběh.

Vaše děti byly členy turistického a posléze skautského oddílu Protěž. Byla to jen shoda okolností, že za totality nebylo moc na výběr, nebo Vás skautské ideály nějak víc oslovují?

Do skauta chodil před jeho zákazem můj o 10 let starší zemřelý bratr. Já jsem jako -náctiletý byl horlivým čtenářem knih Jaroslava Foglara a mnohé texty si velmi dobře pamatuji dodnes. Jejich četbu jsem svým dětem intenzivně zprostředkoval, předčítal jsem jim nahlas i v úkrytech pod převisy ve Vysokých Tatrách, když tam za našich docela časých pobytů náhle začalo hustě pršet. Formálně sice Foglarovy kluby organizované prostřednictvím časopisu Mladý hlasatel nespadaly pod skautskou organizaci, ale myšlenky a celkové směřování byly téměř identické. Skautingu jsem vždycky fandil a fandím dodnes a na moje přání nám moje švagrová Libuše zprostředkovala přes svoje dcery Heleňu a Hanku přijetí „Mary“ a Petra do

tehdy turistického oddílu Protěž, který se po roce 1989 stal znovu skautským.

V letech 1996 až 2007 jste byl ředitelem Arcibiskupského gymnázia. Jak jste se popasoval s tím, že role duchovního se od ředitelování dost liší?

Ten rozdíl není tak velký a pro lidi extrovertního založení, mezi které prý podle vyjádření své čtrnáctileté vnučky patřím, zpravidla nevznikají žádné velké interpersonální problémy. Je-li komunikace oboustranně trvale upřímná a srozumitelná, vytvoří se časem pouto určité důvěry. Protože jsem byl jmenován ředitelem z řad pedagogického sboru, většinu kolegů jsem už znal docela zblízka a musím říci, že původci disciplinárních konfliktů, které jsem musel řešit, byli mnohem častěji vyučující než studenti. S těmi jsem kromě standardní výuky pravidelně hrával i dost ostře nastavený fotbal a dva roky jsem ty nejstarší učil základy juda. Musí se ovšem pořád počítat s tím, že se člověk nezavděčí všem, a kdo to neví, ve škole rychle přijde o část svých pedagogických ideálů. Před svým dobrovolným odchodem z AG jsem na dotazy, jak mi je v situaci, kdy proti mně část pedagogického sboru vede kampaň, odpovídal, že se čím dál tím víc cítím jako vedoucí závodní jídelny, který ví, že se nikdy nepodaří uvařit tak, abyste se zavděčili všem. Po více než osmi letech svého kněžství někdy zakouším něco podobného, ale naštěstí nemám žádné podřízené.

Po vysvěcení na kněze v roce 2018 jste byl ustanoven výpomocným duchovním u sv. Ludmily na Vinohradech a zároveň i v naší farnosti. Jak se Vám

daří žít ve dvou dost různých farnostech – je to pro Vás obohacením, nebo zdrojem problémů, popř. obojím?

Obě farnosti se prolínají, někteří Vršováci či spisovněji asi Vršované, chodí na moje čtvrtetní mše u sv. Ludmily, jiní zase občas přijdou v nedělní podvečer, když z nějakých důvodů nebyli dopoledne ve Vršovicích. Pár dalších za mnou chodí jako za zpovědníkem. Rozdíl mezi farnostmi, v nichž působím, spočívá ve dvoukolejnosti pastorační práce ve Vršovicích, dané (blahodárnou!) koexistencí dvou kostelů. Jak už jsem naznačil, s těmi, kdo chodí jen v neděli do „horního“ kostela, tj. ke sv. Václavu, se dost mívám a mnohé ani neznám jménem. S farníky z „dolního“ kostela se znám lépe. Tamní společenství je mnohem menší, vztah máme důvěrnější a pro většinu z nich je jaksi přirozené oslovovat mě „otče Pavle“. Vzpomněl jsem si v této souvislosti na humorné poučení vůdce naší praktické části přípravy na jáhenství Martina Opatrného. Říkal nám, že ve službě budou ve výhodě titulovaní jedinci, kterým není zatěžko říkat pane inženýre atd., zatímco lidé nevědí, jak oslovit netitulovaného jáhna.

Říkat mu příjmením se rozpakují, a tak se kontaktu s ním raději vyhnou. Ale aby nevznikl dojem, že jsem nějak nespokojený. Říkal jsem pouze několikrát veřejně, že ustanovení jedné osoby do dvou farností sice generálnímu vikáři pomůže personálně posílit některou z farností, ale výsledek je ten, že pak není v silách této posily působit na ani jednom z obou míst naplno a rovnocenně. Svého pozdního povolání si však nesmírně cením, jsem za něj vděčný a snažím se, abych svou službu vykonával nejlépe, jak mi okolnosti dovolují. Díky Bohu je i naše spolupráce s P. Arturem velmi hladká a příjemná a neméně vděčný jsem i jemu.

Díky za nahlédnutí do Vašeho života!

MiM

Poznámka závěrem: s Pavlem Křížkem vyšel podstatně obsáhlejší rozhovor v zářijovém čísle Vinice v roce 2018. Do 23. 1. 2027 ho pro zájemce zpřístupnil na www.uschovna.cz/zasilka/XA455ZAF7KLT4SV9-CIG.

P R O S T O R *pro sdílení myšlenek a nápadů*

V listopadu vzpomínáme...

Měsíc listopad otevírá dvojice významných dní, totiž slavnost Všechny svatých a Vzpomínka na všechny věrné zemřelé. Zvou nejen ke vzpomínání na zesnulé, ale zejména k modlitbě za ně. Láska

je silnější než smrt, jejíž hranici proto překonává, zejména v modlitbě. Jejich čas se už naplnil. S vděčností myslíme na jejich život a na to, co pro nás znamenali, a prosíme o odpuštění. V našem

kostele je jmenujeme při vzpomínkové bohoslužbě. Modlíme se, obětujeme za ně eucharistie. Navštěvujeme hřbitovy – místa posledního odpočinku svých blízkých a přátel.

Z knížky Petra Prokopa Siostrzonka, arcipata břevnovského kláštera, jsem vybrala pár podnětů k zamyšlení z kapitolky Procházka hřbitovem (Ranní zamyšlení s Prokopem Siostrzonkem, KNA 2008):

„Mrtví nám živým otevírají oči.“ (španělské přísloví)

Lidé se dělí na dva tábory. Hřbitovy jsou říší mrtvých, vesnice a města územím živých. Je to pravda? Není. Jsou totiž lidé, kteří žijí, ale jsou vlastně mrtví, protože nenávisť je zbavila pravého života. A jsou mrtví, kteří žijí, protože milovali opravdově a jejich láska žije dál.

My všichni přecházíme po celý život z tábora života do tábora smrti a naopak. Často o tom přemýšlím, když přicházím na břevnovský hřbitov a zastavuji se u hrobů těch, s nimiž jsem se setkal, i u těch, které znám jen z doslechu. Jsou to životodárná setkání v říši zdánlivě mrtvých. Jak relativní je náš čas, a vše, čeho v životě dosáhneme! ... Čas je krátký. ... Ať se nedáme pohltit jen starostí o rodinu, o její hmotné zabezpečení, o kariéru kvůli dětem, o snahu vyrovnat se sousedům. My přece víme, že máme usilovat o hodnoty trvalé.

Že to v moderní době není jednoduché a že nejde mít takový názor na život? Vždyť časy jsou jiné! Svatý Augustin

kdysi v 5. století napsal: „Říkáte: Časy jsou zlé? Časy jste vy!“

A ještě přidávám modlitbu Na hřbitově od Anselma Grüna, benediktinského mnicha, známého autora (Moje modlitební kniha, KNA 2011):

Milosrdný Bože, zde na tomto hřbitově odpočívají mnozí zemřelí, které jsem znal, ale také bezpočet těch, o kterých jsem ani nikdy neslyšel.

Tady odpočívají jejich tělesné ostatky, jež se už rozpadly v prach. A přece je jejich jedinečná osobnost ve tvém pokoji, jak pevně věřím a doufám. Ve smrti byla proměněna ve svou původní a nezkalenou podobu, kterou sis udělal o každém z nás.

Dej, ať je tento hřbitov místem naděje a útěchy pro všechny, kteří sem chodí navštěvovat hroby svých blízkých zesnulých.

Utěš ty, kteří ještě pořád truchlí, protože je bolí loučení, a těm, kteří pečují o hroby svých dávno zemřelých, připomeň všechno, co jim zanechali svým životem. Ať dokážou žít z kořenů, z nichž se jim dostalo života, a ať dovedou pochopit poselství, kterým se na ně jejich zemřelí obracejí.

Ať si lidé na tomto místě připomenou, že také jejich život jednou skončí. Daruj jim svého Ducha tak, aby i oni svým životem se stávali požehnáním pro druhé. Amen.

Jana Gottwaldová

1944

Odevzdejte, co je císařovo, císaři, co je boží, Bohu. (Mt 22,21) Jeden z nejznámějších Ježíšových výroků, který jsme nedávno slyšeli při nedělní liturgii, bývá někdy chápán jako vodítko pro vztah křesťana vůči vládnoucí moci. Nachází se např. na průčelí kostela Panny Marie Vítězné, který stojí na bělohorském bojišti. V době komunistického režimu jím někteří kněží vysvětlovali své členství v kolaborantském Mírovém hnutí katolického duchovenstva, později zvaném *Pacem in terris*. A není těžké uhadnout, jakpak si ho asi vykládá současný patriarcha Moskvy a celé Rusi. Ano, často byl tento výrok interpretován jako výzva k bezvýhradnému respektu vůči vládcům, ať jsou jacíkoli. Takový názor lze podpořit výrokem sv. Pavla: Každý ať se podřizuje vládní moci, neboť není moci, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha. (Řím 13,1) Zdá se, že není o čem diskutovat. Naštěstí ale o pár veršů dál čteme: Vládcové jsou v Boží službě, když se drží svých úkolů. (Řím 13,6)

Příkladem je perský král Kýros, který po dobytí Babylónské říše umožnil Izraelcům návrat ze zajetí. Pochopil, že úkolem vládce je dát lidem svobodu. V knize proroka Izaiáše je za to velmi chválen a označen dokonce za pomazaného. (Iz 45,1.4-6) Vidíme, že Bůh působí i skrze politiky, kteří v něj sice nevěří, ale umožňují svobodu.

Na Štědrý den r. 1944 pronesl papež Pius XII. vánoční rozhlasové poselství, z něhož volně citujeme pár vět: „Národy uvězněné ve válce, zaujaly vůči státu a vůči vládcům nový, tázavý, kritický

a nedůvěřivý postoj. Poučení hořkou zkušeností se staví proti monopolům diktátorské, nezpochybnitelné a nedotknutelné moci a požadují systém vlády, který by byl více v souladu s důstojností a svobodou občanů.“

Tento projev, známý pod titulem *Benignitas et humanitas* (Laskavost a lidskost), je v jistém smyslu přelomový, protože je to poprvé, kdy z úst papeže slyšíme pozitivní hodnocení demokracie. Citujme dále: „Lidé, které válka zasáhla, jsou přesvědčeni, že kdyby existovala možnost kontrolovat a korigovat činnost veřejných orgánů, svět by nebyl vtažen do katastrofální války. Tam, kde chybí hlasatelé a nositelé demokracie, kteří se vyznačují čistým svědomím, nastupují na jejich místo jiní, aby si politiku podřídili svým ambicím a učinili z ní rychlou cestu k zisku pro sebe, svou kastu a svou třídu, zatímco honba za soukromými zájmy jim zcela zakrývá pohled na skutečné společné dobro a ohrožuje je.“

Lidstvo se neobejde bez uspořádání na jednotlivé státy, a tudíž bez politiky, to je jasné. Kdyby tomu tak nebylo, zavládl by chaos. A křesťan nemůže říct, že ho politika nezajímá, protože „tam, kde chybí hlasatelé a nositelé demokracie, kteří se vyznačují neposkvrněným svědomím, nastupují na jejich místo jiní...“

Jak naplnit dnes příkaz: Co je císařovo, císaři? Podporovat a zasazovat se o demokracii. Podle sociální nauky církve je to nejlepší možná forma vlády, protože nejlépe odpovídá svobodě a důstojnosti každého člověka. Klade

ovšem na držitele moci i řadové občany vysoké mravní nároky. I to Pius XII. v citovaném projevu docela podrobně rozebírá. Je dobře, když se křesťané aktivně angažují v politice. Těm, kteří tak činí, patří uznání a dík. Politické angažmá lze považovat za naplnění pomazání, kterého se nám dostává při biřmování. A pokud sami nejsme politicky aktivní, můžeme alespoň podporovat a volit takové osobnosti, které dle Pia XII. „zvlášť v těžkých časech, bouřlivých a zmítaných vášněmi, různými názory a protichůdnými programy, pocítují dvojnásobnou povinnost vnést do žil lidu a státu, hořících tisíci horečkami, duchovní protijed v podobě jasných názorů, laskavého zájmu, spravedlnosti

stejně nakloněné vůči všem a sklonu k národní jednotě a shodě v upřímném duchu bratrství.“

Co je boží, Bohu. Jak naplnit tuto druhou část Ježíšova příkazu? Na první pohled jako by se rozlišovalo na dvě sféry: na jedné straně ta Boží, posvátná, náboženská, na straně druhé ta světská, profánní, ve které klíčovou roli hrají peníze. Ale i císař patří Bohu, protože je (jen) člověk. Neexistuje tedy žádné dělení světa a života na posvátné a profánní, protože Bohu patří vše. Vše je posvátné.

Jsou v mém životě oblasti, do kterých Boha nepouštím, v kterých s ním nepočítám nebo mě ani nenapadne, že i v nich mi má co říct?

Jan Rückl

OHLÉDNUTÍÍ *za zářijovými slavnostmi*

Každoroční hromadné slavení naší farnosti odstartoval Farní den v předvečer výročí posvěcení kostela sv. Václava, totiž v neděli 20. září. Po společné bohoslužbě následoval v prostoru za kostelem oběd a posezení, které se protáhlo až do pozdního odpoledne. Letošní program obohatila hra, při níž zájemci hledali v kostele detaily znázorněné na fotografiích; k nejobtížnějším patřil otvor ve zdi u vchodu do kostela. O dvojnásobnou zábavu se postarali loutkoherci, kteří nejprve uvedli pohádku pro děti, poté i zbrusu novou hru pro dospělé, v níž nám představili těžkosti v rodinách tří mudrců, kteří se právě chystali vyrazit do Betléma; přítomen byl i autor literární předlohy Honza Zindulka.

Výročí posvěcení kostela sv. Mikuláše jsme si připomněli také v jeho předve-

čer, totiž v sobotu 26. září při ranní bohoslužbě. Dlužno poznamenat, že letos šlo o výročí kulaté, protože se jím připomíná den, kdy byl kostel znovu vysvěcen po jeho podstatném rozšíření před 130 roky. Týden slavení završila slavnost sv. Václava. Dopoledne proběhla poutní bohoslužba u sv. Václava, v podvečer pak tradiční procesí od staršího kostela k novějšímu. Nechyběl svatý Václav na koni, vystoupení šermířů, zpěv svatováclavského chorálu a prohlídka kostela. Počasí nám letos přálo, takže se děti mohli povořit na ponících a pod vedením naší mládeže si v portiku kostela vykrojit a namalovat koníka.

Všem, kdo se na třech uvedených třech oslavách podíleli, veliké díky!

MiM

P O Z V Á N Í *na listopad*

V neděli **1. listopadu** proběhne od 19.00 v sále kostela sv. Václava další **Večer nad otázkami naší víry**. Zvolené téma je „Výchova dětí s vedením dětí k Bohu – a co když nechťejí chodit do kostela?“

V pondělí **2. listopadu** v den Vzpomínky na všechny věrné zemřelé bude sloužena v kostele sv. Václava v 18.00 **mše svatá**, při níž se budou číst **jména zemřelých**, a náš sbor při ní provede **Requiem** od českého skladatele Vojtěcha Říhovského.

Ve čtvrtek **5. listopadu** srdečně zveme od 10:00 na **Klub seniorů**. Tentokrát se vypravíme společně do Rudolfiny, kde nás provede náš farník Lukáš Duchek.

V pátek **6. listopadu** zveme od 18.30 na **Spolčo pro dospělé** v sále kostela sv. Václava s možností účasti na mši sv. v 18.00. Budeme se společně modlit a sdílet se nad tématy, které nám přinese četba knížky Milovaný Bohem, Henri Nouwen. Spolčo bude pokračovat v pátek každých 14 dní.

V sobotu **7. listopadu** proběhne od 10.00 do 11.50 tradiční **farní bruslení** na stadionu HASA. Všechny podrobnosti k akci a link na registraci najdete na webu v sekci Události.

V neděli **8. listopadu** proběhne po obou mších svatých v portiku kostela sv. Vác-

lava „**Manželský koláč**“. Výtěžek bude použit na úhradu části nákladů spojených s duchovní obnovou pro manžele, totiž na ubytování „hlídačů“ dětí a na podporu těch, jimž by cena bránila v účasti.

V neděli **8. listopadu** hraje naše farní **loutkové divadlo** od 16.30 na faře u kostela sv. Mikuláše pohádku „Kaspárek detektivem“. Děti, rodiče i prarodiče jsou srdečně zváni.

Ve čtvrtek **12. listopadu** od 19.00 se v sále kostela koná první letošní **Zimní večer u sv. Václava**. Hostem bude náš farník RNDr. Miloslav Müller, Ph.D. (Míla ml.), který bude hovořit na téma „Klima, extrém a naše jednání“.

V neděli **15. listopadu** v 16.00 srdečně zveme do kostela sv. Václava na **benefiční koncert** v podání vokálního souboru **Cantores Lucis**. Koncert se koná na podporu opravy varhan v kostele sv. Václava.

Duchovní obnova pro manžele ve Štěkni se koná **od 14. do 17. listopadu** s možností příjezdu už v pátek 13. listopadu večer. Přihlašujte se u Vladimíra Jeništy osobně, nebo na vladimir.jenista@farnostvrsovice.cz, nebo tel. 777 565 119.

Pořad bohoslužeb a další základní informace

neděle	8.30	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)
neděle	10.30	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha; rodiny s dětmi)
úterý	18.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)
středa	18.00	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)
čtvrtek	9.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)
pátek	18.00	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)
sobota	9.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)

Svatost smíření / duchovní rozhovor

Příležitost k setkání s knězem a k svátosti smíření je vždy půl hodiny přede mší svatou v kostele sv. Václava (středa, pátek, neděle), nebo po dohodě s farářem.

Kontakty

Webové stránky farnosti

www.farnostvrsovice.cz

Číslo účtu farnosti

na provoz farnosti: 280828389/0800

Informační servis farnosti

(nedělní ohlášky, farní web a facebook, sekce „Pozvání“ ve farním časopise)

obstarává Věra Fritzová

☎ 725 561 709

✉ kancelar@farnostvrsovice.cz

Farář Mons. Artur Matuszek, Th.D.

☎ 607 084 855

✉ farar@farnostvrsovice.cz

Výpomocný duchovní

P. RNDr. Mgr. Pavel Křížek

✉ pavel-krizek@volny.cz

Farní kancelář pro veřejnost

fara – Vršovické nám. 84/6 (u kostela sv. Mikuláše)

✉ kancelar@farnostvrsovice.cz

Dary a finanční záležitosti – Ivona

Nováková

✉ yvonanovakova@email.cz

Matriky – Jana Biskupová

✉ kancelar@farnostvrsovice.cz

Vydává farnost u kostelů sv. Mikuláše a sv. Václava Praha-Vrsovice, www.farnostvrsovice.cz. Ne-prodejně, náklady na tisk hrazeny ze sponzorského daru a z vašich příspěvků. Vydání příštího dvojčísla je plánováno na 29. listopadu 2026, příspěvky dodejte nejpozději do pátku 19. června. Kontakt: vinice@farnostvrsovice.cz, tel: 732 736 728. Šéfredaktor: Míla Müller ml. (MiM). Další autoři: Věra Fritzová (VF), Jana Gottwaldová, Hana Kučerová Rechnerová, Lída Müllerová, Jan Rückl. Korektura: Alena Lišková Králíková. Sazba: Marcel Kukuczka.